

и затова не иска да вечеря. Добрѣ, че не открадна паритѣ, що намѣри на земята.

Въ това врѣме въ кръчмата влѣзоха двѣтъ момичета на Тенардиерица. Тѣ бѣха добрѣ и топло облѣчени и по лице изглеждаха пълни, весели, охранени. Майка имъ ги погали съ ржка, оправи имъ косата и лентитѣ на главата и ги покани да седнатъ при огъня. Тѣ засмѣни и доволни седнаха и почнаха да играятъ съ една кукла. Отъ врѣме на врѣме Козета изподъ вѣжди ги поглеждаше завистливо, като се смѣятъ и пакъ вперѣше очи въ чорапа. Епонима и Азелма не гледаха Козета. За тѣхъ тя бѣ нѣщо като куче. Макаръ, че куклата на двѣтъ момичета бѣше вета и охлузена, но Козета имъ завиждаше, защото тя никога не бѣ играла съ такава кукла.

Ненадѣйно Тенардиерица съгледа, че Козета не плете, а зяпа момичетата и какъ играятъ весело.

— А! Така ли работишъ ти! Ще те накарамъ азъ ей-сега добрѣ да работишъ като взема камшика!

Непознатиятъ, безъ да мръдне отъ мѣстото си, продума усмихнато:

— Госпожо, позволете и да играе.

Такова нѣщо да бѣ пожелалъ нѣкой пѣтникъ, що бѣ поржчалъ вино, ястие, тютюнъ, иди-дойди, но да го каже единъ „гнусенъ сиромасъ“, що клюма на масата безъ да пие и яде нѣщо, — Тенардиерица не го прие. Тя каза троснато:

— Тя трѣбва да работи, защото яде. Азъ не я храня токо така.

— Що работи тя, запитва непознатиятъ.

— Чорапи плете за момичетата ми.

Човѣкътъ изгледа голитѣ посинѣли крака на Козета и запитва: